

Gazdag István

Izrael arab „barátai” mint fogyóeszközök

www.antidogma.hu

2011. III. 1.

A Csáhál legyőzhetetlenségének mítoszát megtépázó 2006-os libanoni és 2009-es gázai fiaskó, Szíria kitartása és Irán megerősödése, az Egyesült Államok iraki kudarca és Törökország diszkrét, de határozott távolságtartása a NATO Usraeli érdekeket szolgáló kardcsörtetésétől egyaránt a közel-keleti stratégiai kontextus radikális változását jelzik. Izraeli elemzők most attól tartanak, hogy mindezek az események akár országuk pusztaságát is veszélybe sodorhatják, különösen, hogy a körzetben zajló példátlan amerikai erőfitogtatás mellett következtek be, miközben a Nyugat semmiféle nyomástól sem riadt vissza az ENSZ Biztonsági Tanácsán keresztül, a „mérsékelt” arab államok cinkosságával, sőt néha közvetlen támogatásával.

Nem csoda, hogy a szentföldi haramiaállam fenyegetve érzi magát az arab világban zajló forradalmi fejleményektől, hiszen a hipokrita Nyugat által évtizedeken keresztül ajnározott tunéziai illetve egyiptomi diktátor személyében valójában a „pax israeliana” talán két legstabilabb kollaboránsa dőlt ki a sorból, és hasonszórú epigonjaik politikai túlélésére sem érdemes nagy összeggel fogadni. E sorok írásakor éppen Kadhafí nyaka körül szorul (momentán még csak képletesen) a hurok, aki Nasszer lelkes ifjú követőjéből, a palesztin ügy és a harmadik világ forradalmi mozgalmainak bőkezű támogatójából, következképpen a „Közel-Kelet veszett kutyájából” (Reagan dixit) mára nepotista kényúrrá, az al-Kaida elleni amerikai keresztes hadjárat csatlósává és a cionista entitás leglelkesebb európai szekértolóinak számító Tony Blair és Silvio Berlusconi barátjává (embert barátjáról) „konzolidálódott”. Még tovább árnyalva a „Líbiai Szocialista Népköztársaság Forradalmának Testvéri Vezére és Útmutatója” személyiségét, nem árt tudni, hogy az izraeli Channel 2 News tévécsatorna tavaly meginterjúvolt két líbiai származású izraeli nőt, akik állítólag a líbiai diktátor rokonai. Az idősebb, Guita Brown Kadhafí másodfokú unokatestvérének mondja magát (nagyanyja és Kadhafí nagyanyja testvérek voltak). „A történet az, hogy Kadhafí nagyanyja, zsidó lévén, először egy zsidóhoz ment feleségül, aki azonban nem bánt vele jól, ezért elhagyta a férfit és egy muszlim sejkkel kötött házasságot. Az ő lányuk Kadhafí anyja”, magyarázta a fiatalabb, Rachel Saada. Márpedig ez azt jelenti, hogy ha Kadhafí nagyanyja át is tért

az iszlám hitre a sejjkel kötött házassága révén, a zsidó vallási törvény (és a józan ész) értelmében etnikailag mégis zsidó maradt, amit maga a műsorvezető is megerősített: „Akkor a tény az, hogy Kadhafinak nemcsak a rokonai között vannak zsidók, hanem ő maga is zsidó!” A líbiai diktátor származására vonatkozó mendemondák egyáltalán nem új keletűek, ám most az országában zajló népfelkelés reá nézve fatálisnak ígérkező következménye egészen különleges pikantériát ad a dolognak. Kadhafinak ugyanis zsidóként jogában áll Izraelbe menekülnie a minden zsidóra érvényes visszatérés törvénye (alija) alapján, és amint azt az interjúban a műsorvezető viccesen megjegyezte, „egyes izraeli településeken örülnének, ha egy volt elnök kerülne közéjük”. (Legyenek vele boldogok - ezt meg bizonyára a líbiaiak mondanák, ha nem lőnék, hanem inkább kérdeznék őket.) Egyes nyugati médiumok egyébként igyekeznek úgy beállítani az arab világot elborító forradalmi hullámot, mintha az csak és kizárólag a világi-köztársasági rezsimet érintené, szemben az állítólag széles körű népi támogatást élvező tradicionális monarchiákkal. Nos hát, a Bahreinben történtek ékesen cáfolják ezt a teóriát. Nem véletlenül. A WikiLeaks „lebukató-portál” nemrég felfedte, hogy ez a kicsiny, de stratégiaileg rendkívül fontos (merthogy az Iránt fenyegető VI. amerikai flotta támaszpontjaként szolgáló) olajsejkség külügyminisztere hajlandó volt találkozni Netanjahu izraeli miniszterelnökkel ez utóbbi hivatalba lépését követően, úgymond „a békefolyamat előmozdítása érdekében”. A Haaretz izraeli napilap is megerősítette, hogy Izrael és a Perzsa-öbölbeli szigetország az utóbbi években magas szintű titkos kapcsolatokat tartott fenn, és a két ország tisztségviselői többször is találkoztak Európában, sőt a bahreini uralkodó Hoda Nunu személyében egy bahreini zsidó nőt nevezett ki országa washingtoni nagykövetévé. Egy 2007-ből datálódó diplomáciai sürgöny szerint a bahreini külügyminiszter azt mondta az Amerikai Zsidó Bizottság előtt, hogy „a palesztin menekülteknek nem Izraelbe, hanem Palesztinába kellene visszatérniük”, ráadásul ugyanó szoros kapcsolatot ápolt Cipi Livni (akkori) izraeli külügyminiszterrel, és a WikiLeaks szerint a két ország közötti titkos egyeztetések a Netanjahu-Libermann kormányval is folytatódtak. 2009. július 16-án „Az araboknak párbeszédet kell folytatniuk az izraeliekkel” címmel a Washington Postban megjelent cikkében maga a bahreini trónörökös igyekezett az Izraellel szembeni békülékeny (vagyis megalkuvó) álláspontra kapacitálni az arab vezetőket. 2009 augusztusában pedig a manamai látogatáson tartózkodó amerikai helyettes külügyi államtitkár tudomására hozták, hogy a trónörökös kész interjút adni az izraeli médiumoknak, ezzel is jelezve a palesztinoknak, hogy ha ilyen „barátaik” vannak az arab táborban, akkor már ellenségre nincs is szükségük. Nyilván a bahreini „utca embere” is tisztában van ezzel, amikor „szeretett” uralkodója ellen lázadt, aki brit és amerikai hírszerző tisztek által irányított külföldi zsoldosok bevetésével igyekszik letörni a forrongást.

Ami pedig a gyászos emlékű bukott tunéziai diktátort illeti, számára a jelek szerint nem volt valami jó ómen, hogy a hatalomból való kiebrudalása előtt pontosan egy évvel - a „szerényen” önmagáról elnevezett egyetemi fakultás szervezésében - Tuniszban került sor az arab világ mindmáig első és egyetlen holokauszt-konferenciájára, az UNESCO által patronált Aladin-project keretében. Ben Ali uralma idején a tunéziai főváros a politikai gengszterizmus fővárosává vált, gyilkosságokkal, emberrablásokkal, ellenzékiek eltüntetésével és megkínzásával, a húszas évek Chicagóját idézve. A Nyugaton a „felvilágosult arab vezető” mintapéldányának beállított, valójában velejéig korrump és az ország vagyonát saját hitbizományaként kezelő volt rendőr már régóta behódolt az izraelieknek, akik zavartalanul likvidálhatták a Tunéziába menekült palesztin vezetőket. Hannibált egykor a karthágói oligarchia üldözte el, hogy Róma kedvébe járjon, Ben Alit most maga a tunéziai nép, hogy ez utóbbi többé ne járhasson Tel-Aviv kedvébe. Csupán Hegel történelmi dialektikája érvényesült, mondhatnánk cinikusan, de ez nyilván sovány vigaszt jelent a cionistáknak.